

**KULHAVÁ
MADONA**

Rostislav Cabák

PROLOG

Pod tmavě fialovými mraky se krčilo sytě oranžové slunce a ostřílo křivky bez sebemenšího oparu. První veliké kapky deště pleskly na přední okno a zatím slabé zadunění hromu nenahánělo vůbec strach. Po šesti napjatých letech se chystala obyčejná bouřka.

Rozbitá, ale stále sjízdná komunikace, vedla černou taturu z roku 1936 zpustlou a prázdnou krajinou se stopami válečných událostí, projíždějící automobil sotva rušil smutnou strnulost projížděných obcí. Pomalu vjeli do Bánova, předměstí Albrechtic, vzápětí již v záři slabých reflektorů vyvstaly kontury náměstí, některé domy s omláčenými omítkami a narychlo zatlučenými okny dokreslovaly ještě divokou atmosféru konce války.

Za budovou radnice zahruli doleva a šplhali do strmého kopce kolem strojírny a uhelných skladů. Děravý asfalt vystřídala staletá dlažba, na níž svítila pouze jedna pouliční lampa s omláčeným kandelábrem, její mdlé světlo se rozstříklo po mokřých kostkách na spoustu malých odražených hvězd.

Řidič citlivě přeřadil na jedničku a černý vůz sjel ještě před nádražím na odbočku ke Korytanům, vůni mokrého prachu na dlažbě vystřídala vůně mokré trávy a hlíny ze zarostlých luk a neobdělaných polí.

Zesílil dešť i burácení hromu, blesky na obloze vytvářely roztodivné obrazce a znesnadňovaly jízdu na této asi padesátimetrové zkratce vyježděným úvozem k silnici ze Skalic do Korytan, která se někde v temnu před kapotou prudce stáčí do lesa.

Jeden malý stěrač se zbytečně míhal v sílicím dešti a tatra se houpala pomalu a opatrně kupředu, až

blesk vlevo ozářil horizont s malou kaplí. Tmavý kříž na její střeše jasně kontrastoval proti oslnivé obloze, aby se vzápětí země rozechvěla v mohutném ohlušujícím úderu a vše se okamžitě propadlo do naprosté tmy.

Po dalším silném záblesku a souběžném zadunění hromu řidič na okamžik ztratil kontrolu a vyjel do trávy, smáčené vodou, zadní kola se protočila naprázdno a táhla vůz do přetáčivého smyku.

Věděl, že nesmí zastavit, rychle, ale s citem točil volantem, aby srovnal vůz. Kdyby zapadl, sám by se osud nedostal. Světlometry stačily osvětlit pouze slabý pruh před kapotou, nebylo snadné najít vyjeté koleje, a automobil neustále tancoval sem a tam.

Přímo v té chvíli znovu popraskala obloha a tentokrát přímo před čelním sklem tatry vystoupil ze tmy znova kopec před Skalicemi a osamělá kaple zahrozila na otřásající se zemi.

Naštěstí se pření kola již téměř dotýkala komunikace, dvě bludičky nad předními blatníky osvětlily šterkem provizorně vyspravený asfalt a po chvíli se konečně podařilo vyhrabat se z napité trávy na pevnější podklad.

Zastavil a sáhl pod sedadlo, vytáhl láhev nekvalitního alkoholu a zhluboka se napil, dal do úst cigaretu a při jejím zapálení opět uviděl rozstříženou oblohu, avšak stál čelem ke vsi, z níž mezi řídkými stromy vystupovaly kontury prvních domů, po pravé ruce veliký statek a přilehlé budovy.

Znovu zapálil špatně hořící cigaretu a zvolna se rozjel, dál, do vsi, respektive její menší části. Za několika budovami byla obec přerušena údolím, měnícím se v lese ve strmou rokli, aby po necelém kilometru opět

pokračovala, úzká cesta z údolí vedla přímo ke kostelu, jehož věž byla vidět až z Albrechtického nádraží.

Zastavil za předposledním domem před údolím. Poslední byla hájovna, dřevěnice, trčící jedním rohem téměř nad hlubokou roklí, za níž se rozprostíral hustý, téměř neproniknutelný prales. Jenom hajný a jeho žena a teď už i on věděli, kudy se dá bezpečně projít. Věděl to od ní a za ní také přijel.

Bylo jasné, že v bouřce nebude snadné promluvit s Marií, všichni budou uvnitř a pravděpodobně v jedné místnosti, navíc bylo nutné schovat auto. K tomuto účelu si vybral rozložitý kaštan, kam zacouval a vypnul motor. Chvilí seděl a znovu upil z láhve, zapálil si další cigaretu a rychle vběhl do deště. Prosmýkl se pod kaštanem a schoval se pod stříškou kůlny, která stála blízko vchodu do domu, vzápětí toho však litoval. Zanařádal a přikrčil se ke stěně z fošen, protože v nedalekém kotci začal štěkat pes. Představa, že by ho tady našel hajný, mu naháněla strach.

Naštěstí vyšla Marie.

„Brite, lehni!“ otočila se směrem dovnitř. „Já nevím, asi se bojí bouřky, nebo co, podívám se tam,“ křikla směrem dovnitř, lehce zavřela dveře a v dlouhém plášti a gumákách sešla opatrně ze schodů.

„Marie!“ zavolal zpoza kůlny a mírně se vysunul na děšť.

„Zbláznil ses? V tomhle počasí a tady, co když nás uvidí,“ nervózně přišla blíž, a navzdory tomu, co říkala, se nechala obejmout. „Jsi blázen, víš to?“

„Vím, jenom kvůli tobě,“ snažil se vlichotit jako mnohokrát předtím.

„To už jsi taky říkal kdekteré, co bych s tebou dělala, stejně nic nemáš,“ dobírala si ho naoko, ale stále v objetí.

„Prodal jsem dva obrazy, jsem za vodou, můžu tě klidně unést,“ opět balamutil, ale ona to ráda poslouchala. „Něco pro tebe mám.“

„A co, ukaž mi to,“ začala ho nedočkavě šacovat.

„Mám to tam v autě, tady bych všechno promočil,“ ukázal mnohoznačně rukou ke kaštanu.

„Neblázni, tak daleko nemůžu, bude to nápadné, musím hned zpátky,“ vymlouvala se, ale to už ji táhl ke stromu.

Otevřel dvířka a něco vytahoval od zadního sedadla, v matném světle příruční baterky ukázal balíček v dlani, avšak když jej podával Marii, začal se v dešti mačkat napitý obal z kartonu.

„Jejda, už je to mokré!“ zvolala Marie a nasedla na sedadlo spolujezdce. Opatrně odlepovala karton, když další blesk přetrhnul oblohu na dvě části. Marie rozbalila krabičku a vytáhla zlatý náhrdelník s prázdnou podobenkou.

„Ten je krásný, to je po Němcích, vid’?“

„Prostě jsem ho sehnal. Teď, když mám peníze, můžeme mít všechno,“ dodal a začal jí rozepínat blůzu, nebránila se, zapřela se šikmo do sedadla jako už mnohokrát. Nedbaje bouřky, setrvali delší dobu za zamlženými okny vozu.

Marie otřela skla šátkem a snažila se v záblescích přečíst ciferník hodinek, když blesk osvětlil těsně u okna nějaký obličej.

Vykřikla.

To už se oba zděšeně dívali do nehezké tváře s nepřítomným výrazem ve zlých očích.

„Bože můj, on se na nás díval!“ štkala zděšeně a zakrývala si obličej mokrým šátkem.

„Zavezu tě před hájovnu, a jak budeš uvnitř, tak si to s ním vyřídím,“ křičel, to už motor tatry poslušně chytil a vyrazili dopředu. „Ty svině, já jsem tě poznal!“ křičel z okna na muže v nepromokavém plášti, který se ještě šklebil u rozložitého kaštanu.

Šklebil se ještě v okamžiku, kdy vytáhl německou pistoli ráže 9 mm parabellum a s tichými slovy „Tak svině, říkáš...“ dvakrát stiskl spoušť směrem k zadům automobilu.

Tatra se spolehlivě rozjela a se zařazenou dvojkou spěchala k bráně hájovny, avšak nezastavila, jak měla. Když se po druhém výstřelu tělo řidiče těžce opřelo o dřevěný volant, vůz se mírně srovnal, takže těsně minuli sloup u brány. Marie se snažila otočit volantem, ale pod tíhou těla to nešlo, jelikož o řízení auta neměla potuchy, tahala za všechny možné páky, aby jej zastavila.

V tu chvíli však již zdolali kamenný obrubník, oddělující silnici ke kostelu od rokle po pravé straně, a když ji konečně napadlo vyskočit z vozu, udělali první kotrmelec, po něm pak ještě několik.

Bouřka zvolna doznívala, hajný se sháněl po své ženě a jejich dcera Maruška plakala, mezitím však muž v plášti odešel stejným směrem jako automobil. Zastavil se na okraji rokle a poté krkolomně sestoupil k vřaku. Žena s nepřirozeně zakloněnou hlavou byla bezpečně mrtvá, na krku řidiče nahmatal ještě slabý tep. Nebylo

sice pravděpodobné, že by přežil, ale znali se a věděl, že by bylo bezpečnější, kdyby ho tady nikdo neviděl.

Po delší době konečně povolily dveře od vozu, muž vyprostil z dlaně ženy zlatý řetízek, věděl, komu se bude hodit. Ještě asi dvacet minut se lopotil u vraku tatry, než konečně zmizel. Prudký a vytrvalý déšť zahladil většinu stop a dál smáčel Korytany i s roklí, do níž po zarostlých stráních stékaly proudy vody a unášely s sebou bahno, trsy trávy a ulámané větve stromů.

Než se počasí uklidnilo, bylo těžké rozpoznat dole pod cestou havarovaný automobil, vklíněný mezi nízké stromy a zastříkaný blátem až po zlomenou střechu. Vypáčenými dveřmi natekla dovnitř špinavá voda, na jejíž hladině plavala nedopitá láhev vodky jako nepovedené poselství.

1.

Ostrý hvizd píšťalky výpravčího přetrhl standardní směs technických zvuků s hlasy cestujících a vzápětí zcela zanikl v bouchání pneumaticky zavíraných dveří vagonů. Jan Polesný stál u otevřeného okna vagonu za lokomotivou, a proto slyšel i hluboké zahučení elektromotorů, jež s cuknutím uvedly rychlíkovou soupravu do pohybu. Pomalu se sunuli kolem nástupiště, zástupy mizely v podchodech, další vycházely, fronty u stánků s občerstvením překážely spěchajícímu davu a do toho rozhlas chraplavě oznamoval odjezdy vlaků v několika jazycích.

Na výjezdu z haly slunce zlatilo nekonečné kolejnice a potom i orezlý plášť lokomotivy. Vlak vyjel z nádraží, mírně zrychlil a přešel několik výhybek v kolejišti.

Jan chvíli postál u otevřeného okna, ale vzápětí byl donucen je zavřít. Byl březem a postarší paní si stěžovala na průvan. Musel se tedy spokojit s pohledem přes mlžně špinavé sklo, kde jen v obrysech rozeznával kontury katedrál a široké řeky v údolí. O něco rychleji se vlak prosmýkl přes okrajové čtvrtě a naplno se rozjel volnou krajinou.

Jan tady bydlel poměrně dlouho, ale pohled na město z ujíždějícího vlaku ho stále fascinoval. I když měl po ruce vždy něco na čtení, nečetl, celou cestu se vydržel dívat z okna.

Hezká tmavovlasá průvodčí s unaveným pohledem si tiše řekla o lístek a Jan ochotně zašmátral v náprsní kapse.

„Prosím, mám jenom jeden,“ usmál se na ni a ona překvapeně vzhledla.

„Proč byste jich měl mít víc?“ zeptala se již se zájmem.

„Protože byste se tady musela chvíli zdržet,“ smál se Jan.

„A vy byste chtěl? No to se mi ještě nestalo, jste milý. Musím až na konec soupravy a zase zpátky, přijdu se na vás podívat.“

„Určitě, budu na vás čekat a nikoho nepustím sednout,“ průvodčí se už vesele přidržovala dalšího opěradla a volala obligátní: „Jízdenky prosím.“

Za okny se střídala rozbahněná pole a louky s městy a vesnicemi. Stále živá scéna uklidňovala, přesto však nestačila zcela potlačit nepříjemnou pachut' ze včerejší hádky s přítelkyní. Nebyla ráda, že odjížděl tak daleko a často, těšila se na víkend a vadilo jí, že bude sama. Jan se naopak nemohl dočkat, až se hlavní město vzdálí za špinavým oknem vlaku a přiblíží se nehezka vesnice, kde „chcípł pes“, tak se o ní vyjádřila Kamila, když ji minulý měsíc přemluvil, aby jela taky. Poutala ho stará chalupa (nepříliš pěkná), kterou dostal loni po dědečkově smrti (nikdo jiný ji totiž nechtěl), rozuměl si s místními lidmi, začal chodit do místní hospody U Kaštanu a našel si kamarády. Kamila nazývala jeho dům „plesnivou zbořeninou“.

Narodila se a vyrůstala v hlavním městě, na sídlišti v Praze, tento byt jí zůstal a nyní v něm s Honzou bydleli. Život na vesnici si neuměla a zřejmě ani nechtěla představovat. Jan se do Prahy přistěhoval s rodiči, když mu bylo dvanáct let a vyrůstal vcelku spokojeně, jiný život ho nelákal. Poslední dobou však jakoby si uvědomil

spoustu zbytečností městského života a seznal, že je nepotřebuje. Stále častěji utíkal na venkov. Vadily mu neustálé spory sousedů v jejich domě (důchodci zřejmě zapomněli, že také měli děti, a vyžadovali naprostý klid, pochopitelně nedosažitelný, a z toho důvodu se hádali s mladými rodiči hlučných dětí), zbytečné aktivity v zaměstnání, přeplněná doprava a plno dalších malých nepříjemností jinak příjemného a bezstarostného pražského bydlení.

Žírná středočeská krajina připomínala placku a byla tak naprosto nepodobná krajině kolem Korytan a Skalic. Její řídké lesíky podél potoků ostře oponovaly hustým smrčínám a bukům v ostrém převýšení pohraničních hor. Cesta na hřeben byla namáhavá, avšak svou syrovostí mnohým bližší, než procházka městským parkem.

S Kamilou chodili třikrát týdně na večeri – v úterý, v pátek a v sobotu. V pondělí a ve čtvrtek měla Kamila kondiční cvičení a ve středu výuku angličtiny, Honza měl tedy dost času pro sebe, plánoval své aktivity podle tohoto dohodnutého plánu a nijak mu to nevadilo. Až po třetím návratu z chalupy ve Skalicích si uvědomil, že se dá žít i jinak.

Ve Skalicích bylo jednoduše potřeba odházet sníh, posekat trávu, nařezat dřevo a vypít pivo se sousedem, večer se chodilo do jediné hospody U Kaštanu, všichni se znali, takže jak kdo přišel, tak si sedl a bylo to.

„Tak co, uhájil jste mi místo?“ usmála se za ním průvodčí a sedla si naproti Honzovi.

„Uhájil, čekal jsem na vás, už jsem myslel, že jste na mě zapoměla,“ lhal vesele.

„Kam vlastně jedete?“

„Do Benešova, tam musím přestoupit na Albrechtice a potom do Skalic. Přece jsem vám ukazoval lístek.“

„Myslíte, že si to všechno můžu zapamatovat? A ty Skalice, to mi nic neříká, to bude nějaká lokální trať a nebude mít přípoj.“

„To nebude, budu muset nějaký ten kilometr pěšky přes pole.“

„No teda, venku je pěkná zima a fouká prašan, pěkně zmrznete.“

„Ledaže byste si mě nechala tady v teploučku.“

„Kdepak, já jedu domů do Ostravy, čeká mě manžel a dvě děti,“ zasmála se průvodčí. „To bych za vás pěkně dostala.“

„Tak vidíte, budu muset do vánice a než zmrznu, budu na vás myslet.“

„Ale nepovídejte, že tam nemáte nikoho, abyste musel myslet zrovna na mě.“

„Tam ne, nechal jsem ji v Praze.“

„Tak se tam zase vrátíte, ne?“

„Určitě, prokoukla jste mě.“

„Co budete v těch Skalicích vlastně dělat, že jsem tak drze zvědavá?“

„Zdědil jsem chalupu po dědovi, tak se ji snažím opravit.“

„To máte teda daleko, a co v Praze?“

„Dělám trochu přes počítače a bydlím se slečnou na sídlišti.“

„A proč jste ji nevezl s sebou?“

„Nechtěla, vesnici nerada.“

„A vy rád, to bude těžké rozhodování, co?“

„To jo, už teď se kvůli tomu hádáme.“

„To vám nezavidím, musíte vydržet. No nic, budu muset jít, tak si to užijte a zase někdy, až pojedete zachraňovat venkov.“

„Mějte se hezky, naschle,“ řekl Honza už jejím zádům, ještě se ohlédla a mávla, pak otevřela zasouvací dveře a vyšla z vagonu.

Podmračená dvouproutková lokomotiva, tou dobou nejrychlejší na českých tratích, rozrážela svým skoseným čelem ještě chladný březnový vzduch nad kolejemi a občas ji šlehl nápor prašanu, unášeného větrem. Za okny se rychle stmívalo a přiblížil se přestup v Benešově.

Za necelou hodinu vlak se skřípěním zastavil, Jan vystoupil, a protože přípoj na motorák do Albrechtic stál hned vedle, počkal chvíli na zasněženém peroně. Hledal očima průvodčí, našel ji za lokomotivou a zamával, to už hvízdala píšťalkou, a zavolal „Ahój.“

Možná mu odpověděla, ale v rachotu rozjíždějícího se rychlíku a řvoucího motorového vlaku stejně nic neslyšel. Našel si místo u okna, zbytečně, byla tma a jel pouze dvě stanice, ale to už supěli do Albrechtic.

2.

Vlak zastavil přesně ve dvě hodiny a dvanáct minut na albrechtickém nádraží a vzápětí se opět rozjel, rozvířil načerveno obarvené vložky prašanu u zadních lamp, načež zmizel za stěnou temného lesa. Čekárna a vůbec všechny vstupy do budovy byly zamčené, nikde nikdo a celé tělo zkřehlé nečekanou zimou a únavou.

Nezbylo než se vydat nepohodou pěšky do Skalic. Po silnici to je asi šest kilometrů a přes pole tři, hned za zdí nádraží se jde rovnou úvozem na polní cestu.

Ze začátku je nízký břeh a vítr tolik nefouká, tudy se šlo docela dobře, ale asi po kilometru se vychází na pole a z obou stran návěje poskládané do vrás, téměř se nedaly projít. V Praze sníh dávno nebyl a tady to vypadalo jako o Vánocích. Dál už cesta není, spíš vyjeté koleje v poli. I pod sněhem bylo znát, kudy vedou, možná to věděl i vítr, který všechno ostatní zafoukal, a tady uprostřed zanechal trsy zmrzlé trávy.

Zdánlivě pustá krajina však poněkud klame, jelikož za tímto polem a lesem téměř na horizontu (v něm je ukryto několik rozvalených budov již neobývaněčásti vesnice Korytany) vede dálnice, avšak sem kupodivu vůbec nedoléhá hluk projíždějících automobilů a zase naopak, v lesíku končí závěje a na dálnici sníh už nefouká. Je tedy blízko, a přitom zcela oddělena od života místních obyvatel, kterým zároveň umožňuje rychlé spojení.

Vánice začínala zesilovat a sníh štípal do obličeje, nepomohla ani čepice naražená skoro na oči a šála omotaná kolem úst. Jan se snažil hýbat zkřehlými prsty, aby rozproudil krev, a rozhodl se na chvíli schovat před větremv rozvalinách starého statku, když se cesta

přiblížila k nedalekému lesíku. Vyšel z vyšlapaných kolejí a brodil se suchým sypkým sněhem k pokrouceným stromům, za nimi prosvítaly zbytky cihlových zdí, musel dávat pozor, aby do něčeho nešlápl. U stěn ležely hromady stavebního materiálu smíšené s komunálním odpadem, navezeným obyvateli okolních obcí.

Pod nohama zachrastiloněkolic větších střepů, mezi nimi se něco zalesklo a Honza sebral ze země kapesní nůž, větší zavírák s kovovou, třikrát provrtanou rukojetí, asi to byl nerez, a pěkně těžký, schoval ho pod bundu.

Ve zbořeništi nebylo o moc lépe než venku, ale alespoň tolik nefoukalo, dokonce v rohu stála stará pec, z jedné strany měla vypadané kachle, ale ještě držela pohromadě. Jan na ni usednul a třel si šálou zmrzlý obličej. Trochu to pomohlo, ale začínaly mu mrznout prsty na nohou, hýbal s nimi, avšak zbytečně, musel vstát a jít. Slezl z pece dolů a zkoumal spíš po hmatu, zda lze vylézt druhou stranou, aby se nemusel vracet zpátky. V jedné zdi to vypadalo na dveře, nebo aspoň proražený otvor, vešel tam a najednou ucítil teplo.

Zřejmě to byl vchod do sklepa, v mihotavém světle posledních zápalek se zaleskly v kameni tesané zdi a několik vyšlapaných schodů scházelo dolů. Mohla tam být voda, nebo kdo ví, co ještě. Naštěstí tady, v jakési předsínce, bylo výrazně tepleji a teplo jako by zespodapřímou vycházelo. Prostor byl cítit hlínou, vlhkema zatuchlinou.

Jan si dřepel a opřel záda o stěnu. Snažil se zahřát a při tom zřejmě usnul, probudil se s mravenčením v obou nohách. Lezl po čtyřech z díry ven, až nahmatal

navátý sních, kterým si otřel obličej. Sněžit mezitím přestalo, vítr se uklidnil a tichou nocí vyplul na oblohu měsíc. Osvětлил zbořeniště s torzy bezlistých stromů, iluze pustiny byla dokonalá.

V úplném tichu mrazivého bezvětří najednou bylo slyšet každý krok, střepy a zbytky tašek praskaly pod nohama a prach z drolících se cihel padal po zasněžených stěnách. Spolu s mrazem vnikal pod bundu nepříjemný pocit, jako při procházce nočním hřbitovem. Honza, i když si to nechtěl přiznat, se začal bát, rychlým krokem prošel sutinami nazpátek a vyvrávoral navátým sněhem dál na polní cestu.

Na blízkém návrší se zastavil u rozbité kapličky s nedávno opraveným křížem a zadíval se zpátky. Kříž se v bledém měsíčním světle protáhl a jako prst namířil na zbytky budov, jakoby pro výstrahu. Celé zbořeniště vypadalo najednou klidné, avšak i smířené a mrtvé.

Jan se dál bořil do sněhu, namáhavě zvedal unavené nohy v návějích a začínalo mu být horko. Myslel střídavě na Kamilu, na průvodčí, na bývalku Markétu a na to, že až přijde do chalupy, bude v ní zima téměř jako venku a bude muset zatopit. Kdo ví, kdy půjde spát a jestli zítra vůbec něco udělá.

Kamila měla pravdu. Nechal se zlákat příjemným pražským počasím, se sněhem nepočítal a myslel, že zapojí vodu v kuchyni a bojler. Zatímco nadával a proklínal cestu s počasím, došel k družstevní stodole na kraji obce a zkratkou přes pole k zavátým zadním vrátkům své chlupy. Než by obešel dům, raději je přelezl, prošlapal chodník ke dveřím a konečně shodil batoh ve vymrzlé chodbě. Oklepal boty, ale nevyzul se, došel

k peci, vedle níž vždy nechával proschnout dřevo, a zapálil třísky novinami.

Oheň zapraskal, pak chvíli vzdoroval, ale nakonec se poslušně rozhořel. Hodinky ukazovaly něco po šesté, obloha začínala blednout a únava se přihlásila v plné síle. Myšlenky na postel v pokoji se musel vzdát, skočil na půdu pro rozkládací lehátko a spacák, postavil ho co nejbliže ke kamnům, vyzul boty, svlékl bundu a vlezl do spacáku.

Okamžitě usnul.

|

3.

Kamila přijela z práce, odemkla prázdný byt, naházela věci jen tak na podlahu, stejně se i svlékla a napustila vanu, do níž přidala pěnu s vůní bylin. Chvíli jen tak ležela se zavřenýma očima v horké vodě, ale dlouho ji to nebavilo. Byla totiž sama a nepřestávala na to myslet.

Nechápala, proč Jan zase odjel na svou chalupu a nezůstal raději doma, mohli přece někam zajít, přes týden se stále mijejí a ona se vždycky těší na pátek, až zalehnou a nebudou muset vstávat. Žili spolutéměř dva roky, měli hezký vztah. Když byli spolu, rádi se procházeli, občas zašli na večeři, navštěvovali společné známé.

Dívala se na sebe do zrcadla. Zezačátku totiž přemýšlela i o tom, zda si Honza ve Skalicích někoho nenarazil, ale později tuto možnost téměř vyloučila. Prostředí i ženy, které potkala, jí nepřipadaly jako silná konkurence. Kamila byla skutečně velice hezká, blondýna, vysokáakorát, se souměrným tělem a uměla se nosit. Dělal to tak celý život, nikdy nechtěla být nikým jiným než krásnou blondýnkou a bylo to znát. Nikdy také nechtěla být, ani nebyla, přelétavá, Honzu měla ráda a chtěla s ním rodinu.

Jan však zdědil chalupu a najednou se změnil, začali se proto hádat. Na poslední návštěvě u kamarádky měl zase řeči o tom, že jejich práce je k ničemu a zcela zbytečná.

Nikdo jeho výkladem nebyl nadšen a Kamila se mu snažila naznačit (napřed jemně, potom kopancem do nohy), aby toho nechal, ale on si klidně dál vykládal a filozoficky rozebíral problém státních zakázek, jež stejně nemohl ovlivnit, a nikdo z přítomných jeho názor zrovna

nesdílel. Návštěva proto vyzněla poněkud rozpačitě a doma se opět hádali.

V poslední době se začal i jinak oblékat, odmítal si brát sako a kravatu a promenádoval se ve vytahaném tričku. Byl za to kritizován na poradě, ale tvářil se, že je mu to jedno.

Kamila byla nešťastná, viděla ho za oknem hospody Na Růžku, seděl u stolu s muži v montérkách, hlasitě na sebe pokřikovali a pili jedno pivo za druhým.

V listopadu s ním jela na chalupu, nechala se zlákat jeho vyprávěním, ale vůbec se jí tam nelíbilo. Po dlouhé cestě vlakem museli ještě přejít přes nekonečné pole, aby pak v zatuchlé staré chalupě půl dne topili, větrali a večer šli na pivo do místní hospody, jejíž osádka byla velmi podobná té z Růžku v jejich ulici v Praze.

Taky ho prý viděla známá s jeho bývalou přítelkyní Markétou, poněkud ležerní a hloupou prodavačkou v potravinách. Kamila ji nesnášela a kvůli ní přestala chodit do samoobsluhy na sídlišti, Markéta byla smyslně hezká tmavovláska, a tak neměla o muže nouzi. Neustále se kolem ní někdo motal, a když zrovna prodávala, stačilo, aby se usmála, a měla tržbu. Ženy na ni žárlily a Kamila nebyla výjimkou.

Kamila vystoupila z vany, pečlivě se vysušila a namalovala, upravila vlasy a odplula do kuchyně. Při zdravé večeři (salát z kuřete a zeleniny bez dresinku) a bylinkovém čaji zapnula televizi a projela zprávy (tohle Honza taky často kritizoval a neustále všechno komentoval, takže nakonec vůbec nevěděla, o čem to bylo).

Se zaujetím sledovala obrazovku, kde postarší hnědovláska stručně četla, co se dnes stalo. Nejdůležitější výpady ve vládě a v poslanecké sněmovně patřičně zdůrazní, dopad těchto kroků na obyvatelstvo naopak zamlčí, to aby se udržela loajálnost a také skutečnost, že za několik dní budou tyto události pojaty zcela jinak. Hrdina se stane padouchem a padouch hrdinou, hrdinové vždy stojí na správné straně v boji s korupcí, dokud si ovšem nenaplní švýcarské váčky až po okraj a pro svoji nepozornost budou vyměněni za jiné, hladové a tím více žádoucí.

Kamila nepočká na sport, ale přepne na další program, kde uslyší úplně to samé, jen s hudebním doprovodem, zvláště špatné správy s tklivou melodií, o pozornost se zde postará mladá moderátorka s výrazným poprsím spolu s atraktivním kolegou. Divák je stimulován a ubíjen jako nevolník v gotické katedrále, každá informace má svou cenu a je třeba ji dokonale využít. Jen takový občan se správně zachová v nadcházejícím volebním období, i proto je třeba neúnavně bojovat s již neexistujícím socialismem, avšak stejně důkladně třeba přehlížet ztráty v hospodaření nynější vlády.

Nakonec budou třetí zprávy, stejné jako dvoje předchozí. Kamila opět neodolá.

U posledního zpravodajství (opět stejného jako předchozí), zavolala kamarádce a zeptala se, kde bude čekat, domluvily se už v práci, že si večer udělají dámskou jízdu.